

[Victor Pürschel.]

forelaa, har sat sig ud over Retsplejelovens § 31 og har gjort det ved en Redegørelse, der efter sit Indhold er udelukket fra at opfylde Formaalet, og som havde en meget uheldig Form. Derfor kan vi for vort Vedkommende ikke — med al Respekt for Ministerens Formaal — sige andet, end at Ministeren ved denne Lejlighed har gjort sig skyldig i et alvorligt Fejlgreb.

A. M. Hansen: I sin udførlige Redegørelse her i Dag har den højtærede Justitsminister fremført de Grunde, der har bevæget ham til at offentliggøre Rigsadvokatens Beretning angaaende Læge Gundtoft-Sagen. Jeg finder det ikke paakrævet at komme ind paa nogen nærmere Omtale af denne Sag, efter at den nu i en halv Snes Dage har været Genstand for en liden skabelig Drøftelse i Dagspressen, ligesom jeg skal afholde mig fra at komme ind paa en juridisk Bedømmelse af Ministerens Argumentation. Men jeg ønsker her at udtale, at den Række Grunde, Ministeren har fremført som Bevis for Offentliggørelsens Berettigelse, har en saadan Vægt, at Tinget herefter kun har eet at gøre, nemlig at følge den højtærede Justitsministers Henstilling om at tage hans Redegørelse til Efterretning og vende tilbage til Tingets normale Arbejde. Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne, at dette sker.

Hartel: Efter den Stilling, mit Parti har indtaget til hele Spørgsmaalet om Svangerskabsafbrydelse, kan det hverken være den højtærede Justitsminister eller det høje Ting ubekendt, at vi i og for sig godt kan billige en Række af de Synspunkter, der har været ledende for Ministeren og har ført til den Handling, som er drøftet saa meget her i Dag. En haandfast Behandling fra Samfundets Side af enhver ulovhjemlet Form for Svangerskabsafbrydelse og et energisk Forsøg paa at drage ganske snævre Grænser paa dette Omraade er vi i enhver Henseende Tilhængere af. Men fordi vi er enige med den højtærede Minister i hans Bestræbelsers Maal og ogsaa paaskønner i meget høj Grad en stor Del af det Arbejde, han i saa Henseende har udført — vi ved ogsaa, at det er udført for en stor Del under Modstand fra visse Kredse, som paa andre Omraader politisk set staaer den højtærede Minister nær —, kan vi dog ikke gaa med til at give ham fuldstændig *carte blanche*, saaledes at vi i Praxis skulde godkende Formelen, at Hensigten til enhver Tid helliger Midlet. Fra tidligere Debatter i dette høje

Ting vil ærede Medlemmer erindre vor Kamp mod Administrationens Adgang til Forsøg paa at gribe ind over for den dømmende Myndighed. Den skarpest mulige Sondring mellem den udøvende og den dømmende Myndighed er i Virkeligheden et meget stort Kulturgode og bør ikke uovervejeth og ved en ensidig Akt fra Ministerens Side udsættes for at gaa tabt. Før den højtærede Minister udsendte sin famøse Redegørelse, burde han have gjort sig klart: Hvad kan jeg vinde ved denne min Indgriben, og hvad kan jeg sætte over Styr? Ja, han vandt jo dette, at en Mand, der efter vor Opfattelse og mangfoldige andres var faldet, var dømt med Rette, ikke var dømt til nogen for streng Straf — at denne Mand fik et yderligere Stød, og det var maaske meget tiltalende i Øjeblikket at tilføje ham et saadant efter den Optræden, han havde udvist. Personen var maaske heller ikke bedre værd; det er ogsaa mig ganske ligegyldigt. Men paa længere Sigt kan jeg ikke se, at der kunde vindes noget ved denne Optræden. Der tabtes derimod Troen paa, at Domsmagten til enhver Tid er uafhængig af og skarpt afsondret fra Administrationen. Der er ogsaa Mulighed for, at Tilliden kan tabes til, at Anklager og Forsvarer til enhver Tid er ligestillet for Domstolene, og for det tredje Overbevisningen om, at naar Retten har talt og en Sag ikke appelleres, saa har det sit Forblivende ved Dommen og de Præmisser, der er offentliggjort. Det første Punkt, Domsmagtens og Administrationens Adskillelse, har jeg omtalt, og med Hensyn til det andet Punkt, altsaa Tilliden til, at Anklager og Forsvarer er ligestillet for Domstolene, vil jeg kun fremføre et Par korte Bemærkninger.

Under Retssagen er der ved det lukkede Møde fremkommet en Del Materiale, som Statsadvokaten, saa vidt man kan dømme, ikke har gjort Brug af under Proceduren, og det maa vel ogsaa siges at være helt korrekt. Der fældes saa en Dom, en Dom, der efter besindige Folks Mening er rimelig og velbegrundet, og som det danske Folks Flertal i Løbet af kort Tid vilde have akkviesceret ved. Dommen appelleres ikke, men fra Kredse, der muligt stod den dømte nær — det skal jeg ikke afgøre, han havde jo en vis offentlig Position i den By, hvori han arbejdede, om man kan bruge dette Udtryk —, rejstes der offentligt Røre om Sagen og den dømtes Person. Om den dømte selv har haft aktiv Andel deri, kan jeg ikke udtale mig om, da jeg ikke kender til det. Der oparbejdedes saa en Stemnin